

**LBRIS**

We know  
books

**SANTA  
MONTEFIORE**

# Orizonturi îndepărtate

Traducere din limba engleză și note  
SIMONA SĂSĂRMAN

**LITERA**  
București

## KITTY

1980

Știam la ce să mă aștept de la moarte. Întotdeauna am știut. Așa că atunci când a venit, nu am fost nici înfricoșată, nici surprinsă. A venit precum un prieten, cu brațele întinse și fața familiară, radiind lumină și iubire, exact așa cum am știut că avea să se întâmple. Îmi încheiasem viața; venise vremea să fac drumul înapoi spre casă.

La optzeci de ani eram un călător obosit, cu inima zdrențuită de iubirea și suferința care o umpluseră și o sfâșiaseră în egală măsură. Trupul îmi era fragil și puterea mi se scurgea cu fiecare nou răsărit care mă aducea mai aproape de eliberare. Trebuie să recunosc, o parte din mine râvnea la asta, la acest răgaz, așa cum un alergător care se apropie de linia de sosire râvnește la sfârșitul cursei. O parte din mine tânjea la acest repaus.

În copilărie, bunica Adeline îmi spusese că fiind născută în a noua zi a celei de-a noua luni a anului 1900, eram un copil al lui Marte și viața mea avea să fie plină de necazuri. Ei bine, așa a fost. Războiul, trădarea, durerea și tristețea mi-au ținut companie în călătorie, ca niște ogari care pândesc în permanență din umbre. Dar nu le-am permis niciodată acestor încercări să mă definească și nici nu am fost prizoniera lor. Nu am pierdut

niciodată din vedere scopul meu spiritual mai înalt, cine eram cu adevărat și de unde veneam. Primisem o mână de cărți provocatoare și totuși în ele iubire era din belșug; nici acest lucru nu l-am pierdut din vedere.

Într-adevăr am iubit. Am iubit cu adevărat. Totuși, atunci când moartea a venit pentru a mă purta într-o iubire chiar mai mare, nu m-am dus. Atașamentul față de căminul meu era prea puternic, iubirea mea pentru turnurile, turelele și zidurile de piatră ale castelului Deverill, prea încrâncenată; mânia pierderii lor prea mistuitoare. Cum aş fi putut păși prin porțile raiului cu un suflet îngreunat de amărăciune și resentimente? Nu puteam.

Așa că am ales să rămân.

Am respins lumina, promisiunea reunirii cu cei pe care îi iubesc și odihna în frumusețe și pace, care știu că îi așteaptă pe cei care o merită; și eu o merit. Chiar o merit. Cu toate astea, nu sunt pregătită. Poate că mi-am încheiat viața, dar nu mi-am împlinit-o. Dumnezeu mi-a întins mâna; mă folosesc de darul liberului arbitru pe care mi l-a oferit, ca s-o refuz.

Precum bunica înaintea mea, m-am născut cu puterea paranormală de a vedea vibrațiile mai subtile ale spiritului. Acum, când sunt moartă, locuiesc aici ca spirit, în acest purgatoriu dubios dintre cele două lumi. Nu mă pot întoarce în planul material și am refuzat raiul. Dar a fost alegerea mea și nu o regret nici o clipă. Am lucruri de făcut și ele trebuie duse la îndeplinire. Ați fi surprinși de ceea ce pot face spiritele când chiar își propun asta.

Vedeți voi, e foarte simplu: nu mă voi liniști până când castelul Deverill nu va fi returnat unui Deverill. Poftim, acesta este lucrul pe care trebuie să-l fac, scopul meu, motivul din care am hotărât să rămân. Bunica nu a precizat cât de încăpățânați sunt copiii lui Marte!

Fratele meu vitreg, JP Deverill, a vândut reședința familiei noastre. Căminul care, cu excepția a paisprezece ani nefericiți în care a fost deținut de contesa di Marcantonio, ne aparținuse nouă începând cu anul 1662, când regele Carol al II-lea i-a oferit

strămoșului meu, Barton Deverill, drept răsplată pentru loialitatea lui, un titlu și pământuri în comitatul Cork din Irlanda. Castelul aparținuse familiei mele mai bine de trei sute de ani. Trei sute de ani! Ca simbol al dominanței clasei protestante anglo-irlandeze, „Marea Casă“ a rezistat secolelor de amenințări venite din partea irlandezilor care își reclamau independența; a supraviețuit rebeliunii, intrigii și focului, pentru a se ridica din cenușă ca pasărea Phoenix, împreună cu familia mea asediată. A supraviețuit tuturor acestor lucruri, după care, într-o zi friguroasă de februarie a anului 1976, JP a vândut-o. Cu o trăsătură din condei, a făcut ca totul să dispară.

Castelul Deverill a fost transformat în hotel, iar eu sunt în interiorul acestui hotel și nu am de gând să-l părăsesc. Nu, nu o voi face. Voi provoca haos, voi induce teamă, voi face tot felul de lucruri îngrozitoare pentru a-i supune voinței mele pe acești oameni care cred că pot să profite de pe urma istoriei și suferinței familiei mele. Noi, cei din neamul Deverill, nu am suferit pentru ca niște oameni lipsiți de scrupule să poată câștiga bani transformând mult iubitul nostru cămin într-un circ.

Sunt copil al lui Marte și sunt pregătită să mă lupt pentru lucrurile pe care le iubesc.

Mottoul familiei Deverill este „*Castellum Deverilli est suum regnum*“ și acesta este sculptat în piatră deasupra măreței porți de intrare în castel: „Castelul neamului Deverill este împărăția lui“.

Cel puțin așa era la un moment dat.

Nu mă voi odihni înainte ca acesta să redevină împărăția Deverillilor.

## CAPITOLUL 1

*Ballinakelly, comitatul Cork, 1985*

Când a intrat cu mașina în orașelul Ballinakelly, Margot Hart a redus viteza micuțului ei Beetle albastru până a ajuns să se deplaseze în ritm de melc. O ceață groasă plutise dinspre mare pe uscat, făcând imposibil să-și dea seama pe unde mergea. Asfaltul sclișea în lumina farurilor, ștergătoarele de parbriz împrăstiau ploaia delicată. Un țăran și câinele lui ciobănesc au oprit în fața cârciumii O'Donovan's ca s-o privească trecând, comentându-i imprudența cu o clătinare din cap, căci nu ar fi fost oare mai înțelept să aștepte în local ridicarea ceții? Dar Margot l-a ignorat și a continuat să înainteze la volanul mașinii. La urma urmei, condusese tocmai din Londra, traversase Marea Irlandeză la bordul unui feribot și nu avea de gând să lase un pic de ceață să o țină pe loc. Totuși, ceața părea tot mai deasă cu cât se apropia mai mult de destinație, ca și cum castelul s-ar fi ascuns în mod deliberat, nevrând să fie găsit. Dar ar fi fost nevoie de mai mult pentru a o descuraja pe Margot Hart. Imaginea zidului vechii proprietăți materializându-se din negură a umplut-o de entuziasm și a încurajat-o să continue. Era aproape. Foarte aproape. A inspirat adânc și a înaintat de-a lungul limitei proprietății până când, spre încântarea ei, a ajuns la intrarea unde se afla un panou

de un verde îndrăzneț pe care niște litere aurii elaborate anunțau: Castelul Deverill. Hotel & Restaurant de lux.

Porțile de fier întunecate erau exact așa cum le văzuse în fotografiile vechi. Splendide în măreția lor, cu o pereche de lei de piatră cu dinții dezgoliți așezați la înălțime pe pedestale, de-o parte și de alta a porților, pregătiți să apere de intruși această casă ce fusese odată impunătoare. Dar acești lei erau benigni acum, ferocitatea lor nu mai era cerută, căci Războiul de Independență și războiul civil care urmasă apoi se încheiaseră cu circa șazececi de ani în urmă, iar pacea se așternuse peste proprietatea Deverill. Istoria era pasiunea lui Margot, mai ales istoria vechilor castele. Și tot istoria era motivul pentru care se afla aici, desigur. Pe când a trecut de porți și a înaintat pe alea care se desfășura într-o curbă lină printre tufișurile dese de rododendron, a zâmbit în sinea ei și a proclamat cu satisfacție:

– Iată-mă, Margot Hart, scriitoare în rezidență.

Prima vedere a castelului a fost copleșitoare. La urma urmei, fusese construit pentru a exprima putere, bogăție și statut social. Fusese construit pentru a fi magnific. Și chiar era magnific. Margot a oprit puțin mașina în afara curții și a privit plină de admirație pereții cenușii, înalți și strălucitori, turnurile crenelate și parapetele și a fost imediat izbită de o senzație de permanență, ca și cum castelul fusese și avea să fie întotdeauna acolo. Ceața mării, vânturile tăioase ale iernii, ploile blânde și anotimpurile aveau să vină și să plece unele după altele, dar castelul avea să rămână pentru totdeauna, sfidător același.

A tras adânc aer în piept, plină de satisfacția faptului că era acolo în sfârșit, în inima istoriei familiei Deverill. În locul în care se întâmplase totul. Și l-a imaginat pe Barton Deverill, primul Lord Deverill de Ballinakelly, cocoțat mândru pe armăsarul lui, cu o pană la pălărie și o sabie sprijinită de coapsă, conducând vânătoarea în pădurile și pe câmpurile care acum îi aparțineau prin bunăvoința regelui. Și-a imaginat balurile. Doamnele în rochii de mătase coborând din trăsuri elegante, mâinile înmănușate

întinse către valeții îmbrăcați în livrele, condurii de satin pipăind prudent treptele. Putea vedea cu ochii minții lumina lumânărilor strălucind în întuneric și putea auzi muzica și râsetele răsunând în sala de bal, acompaniate de clinchetul paharelor, în timp ce stăpânii castelului și prietenii lor toastau pentru sănătate și bogăție. Viața anglo-irlandezilor era bună în acele vremuri. A ridicat privirea către ferestrele de la etaj și s-a întrebat ce întâlniri secrete avuseseră loc în spatele lor, ce intrigi și lucruri necurate se desfășuraseră prin cotloane. Avea să le descopere pe toate. Fiecare dramă. Ce carte fascinantă avea să scrie.

Margot se angajase să petreacă nouă luni la castelul Deverill, ceea ce păruse la început destul de descurajant pentru o tânără de douăzeci și opt de ani căreia nu-i plăcea să-și ia angajamente. La urma urmei era într-o continuă mișcare, în permanență cu bagajele făcute, plecând spre un nou orizont, grăbită să-l lase în urmă pe cel vechi. Cu toate astea, estimase că cercetările pentru subiect și scrierea efectivă a cărții aveau să-i ia cel puțin nouă luni. Timpul urma să treacă pe nesimțite și avea să fie foarte plăcut pentru că afundarea în cercetare și în cuvântul scris îi aducea bucuria cea mai mare. La început i se păruse o coincidență când o cunoscuse pe femeia care deținea hotelul la o petrecere în Londra, dar acum nu mai era așa de sigură: părea mai degrabă soarta.

Margot fusese fascinată de familia Deverill încă din copilărie din pricina poveștilor bunicului ei. Bunicul Hart fusese nostalgic în ceea ce privea trecutul, mai ales copilăria, pe care și-o petrecuse în comitatul Cork în calitate de prieten apropiat al lui Harry Deverill. În 1919, când avea douăzeci și patru de ani, familia lui își vânduse casa și se stabilise în Anglia pentru a scăpa de *Troubles*<sup>1</sup>. Bărbatul nu se întorsese niciodată aici. Murise de puțin timp, la nouăzeci de ani, și, deși trăise o viață lungă și variată, părea că *acel* capitol al tinereții lui în comitatul Cork

<sup>1</sup> Perioadă de conflicte între naționaliști și unioniști în provincia Ulster din Irlanda, cea care avea să devină, în 1921, Irlanda de Nord

fusese cel mai intens și special, când verile păruseră nesfârșite, iar zilele trândave și pline de frivolitate. Până la urmă poveștile lui deveniseră puțin repetitive. Dar carisma, drama și complexa lipsă de griji a acestei familii extraordinare avuseseră ceva captivant, nelăsând-o pe Margot să se plictisească niciodată de subiect. Această carte trebuia scrisă, iar ea era cea care avea s-o scrie. Era numai surprinsă – și mulțumită – de faptul că povestea familiei Deverill nu fusese scrisă până atunci.

A intrat cu mașina în curtea castelului și a parcat în fața porților mari. Când a oprit motorul, un bătrân zelos într-o uniformă neagră cu verde a venit în grabă, ținând în mână o umbrelă de golf inscripționată cu sigla hotelului, siglă alcătuită din inițialele firmei și un trifoi. Margot a ieșit din mașină la adăpostul umbrelei, pășind pe pietrișul ud.

– *Céad míle fáilte*, bine ați venit la Castelul Deverill! a spus el cu un accent moale ca ploaia irlandeză. Asta-i zi de stat în pat ori în fața focului. Să nu dai nici un câine afară. Trebuie că sunteți extenuată. Cum, pentru numele lui Dumnezeu, ne-ați găsit pe ceața asta?

– S-a înrăutățit numai când am intrat în Ballinakelly, a răspuns Margot, îndreptându-se vioi spre intrarea hotelului.

– Păcla mării, mi-e teamă. Treabă diavolească, a informat-o bărbatul scuturând din cap, după care a adăugat luminos: Mai mult ca sigur mâine soarele va ieși ca s-o topească, că a fost un inel în jurul lunii aseară.

Margot a pășit în holul hotelului și a icnit uluită de încântare în fața splendorii spațiului. Părea incredibil că acest palat somptuos fusese la un moment dat reședința unei familii. A cercetat holul cu privirea, minunându-se, înregistrându-i mărimea și grandoarea și întrebându-se cum ar fi să ai în întregime la dispoziția ta un asemenea castel. Un buștean a trosnit cu veselie în șemineul baronial din încăpere, iar deasupra lui, un portret uriaș al lui Barton Deverill, înveșmântat în galben și auriu, cu o pană violet la pălărie și așezat cu măiestrie pe un armăsar ridicat pe picioarele

din spate, i-a amintit de gloria pierdută a acestei familii cu soartă nefastă. Cum trebuie să fi detestat localnicii irlandezi bogăția și privilegiile stăpânilor lor. Chiar și în prezent, la șaizeci de ani după încheierea Războiului de Independență, impresia de lux se afla atât de clar în contradicție cu peisajul aspru irlandez. Lumina era aurie, aerul mirosea a crini, strălucirea cromului și a sticlei denotau opulență. Era ca și cum ai fi fost întâmpinat într-o lume paralelă de extravaganță și confort desăvârșit, în timp ce afară ceața cenușie se învărtea în jurul stâncilor bătute de vânt și a dealurilor tremurânde, iar frigul în intra oasele umilelor colibe.

Hotelul era plin de viață. Un cuplu tânăr ședea în niște fotolii violet din catifea, sorbind cafea din cești turcoaz și studiind o hartă. În timp ce Margot îi observa pe cei trei bărbați în pantaloni bufanți și jerseuri în carouri, care zăboveau lângă foc fumând trabucuri și hohotind zgomotos la sfârșitul a ceea ce părea să fi fost, după expresiile entuziasmate de pe fețele lor, o zi bună pe dealuri, clinchetul delicat al porțelanurilor i-a deturnat atenția spre oaspeții care serveau ceai în camera alăturată. A rămas în picioare pe marmura lustruită, absorbind frumusețea scării. Aceasta era cu siguranță piesa de rezistență, ridicându-se grațios spre un palier larg, înainte de a se împărți în două brațe care se curbau elegant și urcau în continuare până la primul etaj. Covoare vișinii, tablouri cu rame aurite, pereți albi impecabili și candelabre de sticlă strălucitoare îi ofereau locului aerul somptuos al farmecului de altă dată. S-a gândit la Hubert Deverill, pe care și l-a putut imagina stând acolo, pe palier, cu o mână în buzunarul jachetei, iar cealaltă înfășurată în jurul unui pahar de whisky, în timp ce îi urmărea pe oaspeții care intrau în căminul lui pentru Balul de Vară din 1910. Margot a zâmbit de plăcere, pentru că acest palat luxos era locul în care avea să-și petreacă următoarele nouă luni. Dintr-odată, nouă luni nu mai păreau suficiente.

Pe când traversa pardoseala de marmură în model de șah către recepție, a surprins o doamnă în vârstă plângându-se managerului hotelului, un bărbat înalt, îmbrăcat în costum bleumarin

și cravată verde, având un aer răbdător și zâmbetul înțelegător pregătit anume pentru astfel de situații. Doamna, cu o fustă de tweed, jachetă și o pereche de bocanci maro încheiați cu șireturi peste niște șosete groase, maro, dădea nervoasă din mână, în mod evident deranjată de ceva anume. Margot, având curiozitatea unui jurnalist aflat în perpetua căutare a unei povești bune, a ciulit urechea.

– Vă asigur că hotelul nu este bântuit, spunea bărbatul, înclinând capul și susținând privirea iritată a clienței cu ochii lui albaștri și reci. Este un castel vechi și scârțâie mult, mai ales atunci când bate vântul, dar nu veți întâlni fantome, vă promit.

Accentul lui irlandez era deosebit de liniștitor, s-a gândit Margot.

– Dar am văzut pe cineva cu ochii mei, a explicat doamna, coborându-și vocea, temându-se poate că fantoma ar fi avut resentimente la auzul vorbelor ei. O femeie în vârstă, la fel ca mine, într-o uniformă de cameristă de modă veche, făcând curat în cameră. Am văzut-o clar. La fel de clar cum aș fi văzut-o dacă ar fi fost adevărată.

Managerul s-a încruntat.

– Făcea curat în cameră, spuneiți? Dacă acest castel ar fi plin de fantome ale unor cameriste, doamnă Walbridge, nu ar trebui să cheltuiască nici un ban ca să angajeze unele vii, a râs amuzat de propriul comentariu, înfățișând niște dinți albi și mari.

Doamna Walbridge nu i-a apreciat umorul. A ridicat bărbia, și-a încheștat maxilarul, arătând apreciabil mai de temut, și a adăugat, de data asta cu mai multă încredere:

– Știu că dumneavoastră credeți că am inventat totul sau că am visat sau am avut halucinații, dar vă asigur, domnule Dukelow, eram lucidă. Chiar foarte lucidă. Poate că sunt bătrână, dar sunt în deplinătatea facultăților mintale, să știți. Hotelul dumneavoastră este bântuit, iar eu nu am de gând să mai rămân aici nici măcar o noapte. Vă rog să-mi returnați banii pentru cele două nopți în

care nu voi mai avea nevoie de cameră. Mă voi caza în altă parte în seara aceasta și mă voi întoarce în Anglia fără întârziere!

Margot a fost întreruptă din ocupația ei de către o tânără sigură pe ea, cu păr negru tuns bob și fard albastru în jurul ochilor, care o întreba din spatele recepției dacă putea să-i fie de ajutor.

– O, bună ziua, a spus Margot, desprinzându-și fără tragere de inimă atenția de la drama care se desfășura lângă ea. Sunt Margot Hart, scriitoarea care a venit să locuiască la hotel.

– Domnișoară Hart, bine ați venit în noul dumneavoastră cămin, s-a luminat fața femeii. Eu sunt Roisin. O să-l anunț imediat pe manager că sunteți aici. Nu-i așa că-i palpitant? Nu am mai găzduit niciodată un scriitor până acum, a zis ea pronunțându-și numele Ro-șiin, după care buzele roșii i s-au desfăcut într-un zâmbet drăgălaș, expunând o strungăreață lată între cei doi dinți din față.

După ce i-a urat bun-venit lui Margot, a ieșit din spatele biroului de recepție și s-a dus să întrerupă conversația dintre doamna Walbridge și domnul Dukelow. Un cuvânt șoptit discret la ureche și domnul Dukelow s-a îndreptat spre Margot, lăsând-o pe recepționeră să o conducă pe nemulțumita doamnă Walbridge în sala de mese din celălalt capăt al încăperii. Probabil spera s-o convingă să rămână la un fursec și o cană de ceai.

– Domnișoară Hart, a spus domnul Dukelow, întinzând mâna. Bine ați venit la castelul Deverill! i-a scuturat mâna cu entuziasm, ușurat că scăpase de iritata doamnă Walbridge.

Margot a zâmbit.

– Sper că nu sunt fantome de cameriste în camera mea! a spus ea cu o lumină în privire.

Domnul Dukelow a râs, deja cucerit de farmecul și frumusețea ei.

– Mi-e teamă că primim tot felul de plângeri ciudate, dar este prima oară când cineva ne-a semnalat apariția unei fantome.

– Poate este doar un mod șiret de a primi banii înapoi? a sugerat ea, presupunând că domnul Dukelow avea simțul umorului dezvoltat și nu l-ar fi deranjat gluma.

– Mă tem că domnia ei chiar crede că a văzut o fantomă. Dar nu vă temeți, domnișoară Hart, nu veți întâlni fantome, nici de cameriste, nici de vreun alt fel, în camerele dumneavoastră. V-am pregătit unul dintre cele mai bune apartamente. Doamna de Lisle a fost foarte explicită. Își dorește să vă simțiți confortabil și să aveți parte de tot ce are mai bun de oferit hotelul.

Margot și-a amintit când o întâlnise pe Angela de Lisle la petrecere: păr scurt, roșcat, costum, cercei de aur scumpi și colier de perle, răspândind mirosul parfumului Rive Gauche, o manichiură imaculată și un lifting facial care arăta ca și cum ar fi fost executat de un chirurg american cuprins de exces de zel. Era genul de femeie care pocnea din degete și se aștepta ca munții să se mute. Margot bănuia că munții chiar se mutau, necondiționat și fără ezitare.

– Dați-mi voie să vă conduc în camera dumneavoastră, a spus domnul Dukelow făcând un gest prin care o invita să-l urmeze în timp ce-și croia drum către scară. Presupun că ați condus tocmai din Londra. Este un drum destul de lung, mai ales de una singură.

Margot a zâmbit răbdătoare; era obișnuită ca bărbații să fie condescendenți față de ea. Părul blond și lung părea să sugereze neputință. Dar Margot era departe de a fi neputincioasă. Condu-se din Buenos Aires până în Patagonia fără să crâcnească; drumul și călătoria cu feribotul din Londra erau departe de a reprezenta o provocare pentru ea.

– Mi-am imaginat că voi avea nevoie de mașină, domnule Dukelow, a răspuns ea cu stăpânire de sine.

– Acesta este într-adevăr un ținut minunat și sunt multe lucruri de văzut, mai ales pentru un istoric, așa cum sunteți dumneavoastră. Apropos, biografia pe care i-ați făcut-o Evitei Peron

a fost foarte bine primită aici. Avem un exemplar în bibliotecă. Poate aveți amabilitatea să-l semnați pentru noi.

Margot era încântată. Prima biografie, a cărei scriere îi luase trei ani, devenise bestseller cu o vară în urmă, când fusese lansată. Știa că datora o mare parte a succesului muzicalului *Evita*, a lui Andrew Loyd Webber, spectacol care avusese premiera cu aproximativ șapte ani în urmă și care îi dăduse ideea pentru carte. Într-adevăr, dacă nu ar fi fost spectacolul, majoritatea oamenilor din Marea Britanie nu ar fi știut cine era Evita Peron. Dar Margot știa, de asemenea, că, în ciuda acestui avantaj, cartea era bună și își merita succesul.

– Sigur că o s-o semnez, a răspuns distrată, trecând cu privirea peste tablourile încadrate de rame aurii elaborate, care atârnav pe pereți. Acestea erau aici când doamna de Lisle a cumpărat castelul?

S-a uitat la unul dintre textele explicative, nerecunoscându-l pe tânărul îmbrăcat în armură strălucitoare. Din păcate, nu era un Deverill.

Domnul Dukelow s-a oprit pe palier și și-a pus mâinile în solduri.

– Mi-e teamă că, exceptând portretul lui Barton Deverill din hol și cel al nepotului lui, Tarquin, din salonul de desen, cele mai valoroase tablouri au fost scoase la licitație de către lordul Deverill înainte de a vinde castelul. Din fericire, doamna de Lisle a reușit să achiziționeze portretele lui Barton și Tarquin, dar celelalte fac parte din colecția personală a domniei sale și sunt împrumutate hotelului. După cum sunt sigur că știți, dânsa este o colecționară împătimită și o persoană foarte atentă la detalii. Și-a dorit ca atmosfera castelului să fie una autentică. Arată ca și cum ar fi portrete de familie, nu-i așa? Dar nu sunt. Nu aș putea spune pe cine reprezintă.

– Credeți că am putea găsi pe cineva care să știe care sunt obiectele originale și care sunt cele adăugate de doamna de Lisle?

Mi-ar plăcea să-mi fac o idee despre castel de pe vremea când era reședință de familie.

Atitudinea cunoscătoare a domnului Dukelow s-a clătinat puțin și el a devenit ezitant.

– Singura persoană care cunoaște cu adevărat castelul este fostul proprietar, lordul Deverill. Locuiește în vechea cabană de vânătoare de pe proprietate. Am impresia că aceea nu a făcut parte din înțelegere atunci când i-a vândut castelul doamnei de Lisle. Am îndoieli că va dori să stea de vorbă cu dumneavoastră, din păcate. Este un singuratic.

Margot nu era surprinsă.

– Trebuie să-i fi fost greu să-și vândă căminul, a cugetat ea. La urma urmei, aparținea familiei Deverill de trei sute de ani. S-o fi simțit foarte rușinat să fie acel Deverill care l-a înstrăinat. Cel care i l-a vândut unei de Lisle, pentru a deveni încă un hotel pe lista lor lungă de hoteluri de lux. Mă întreb ce părere are restul familiei lui acum despre faptul că e plin de oameni ca mine, care le calcă în picioare amintirile.

Domnul Dukelow a privit-o cu o expresie plină de admirație.

– Chiar vă pricepeți la vorbe, nu-i așa, domnișoară Hart? Nu mi-am pus niciodată problema astfel. Presupun că e nevoie de mintea unui istoric pentru a se gândi la oamenii care au trăit aici înainte. Gândurile mele sunt foarte concentrate asupra prezentului și viitorului. Acesta este unul dintre cele mai rafinate hoteluri din lume și datoria mea este de a mă asigura că așa rămâne. Doamna de Lisle nu va accepta altceva. Urcând în continuare treptele alături de domnișoara Hart, a adăugat: Rămăseseră foarte puține obiecte de artă atunci când a fost vândut castelul. Dar cred că paturile cu baldachin și o parte din mobilă au fost cumpărate odată cu castelul. Doamna de Lisle l-a curățat și renovat, păstrând ce era bun și scăpând de ceea ce nu era. A fost nevoie de șase ani pentru finalizarea proiectului. Clădirea era într-o stare foarte proastă, deși a fost reconstruită în anii douăzeci, după ce fusese pusă la pământ de un incendiu îngrozitor. Doamna de

Lisle este americană, așa că preferă anumite standarde, motiv pentru care hotelul are un asemenea succes. Veți vedea, domnișoară Hart, cum a reușit să păstreze atmosfera istorică și familială, și să-l aducă în același timp în vremurile prezente.

Margot a zâmbit în barbă când domnul Dukelow recită sloganul companiei.

– Îmi dau seama, a spus ea. Lordul Deverill locuiește singur?

– Da, a răspuns domnul Dukelow.

– Și cabana de vânătoare este prin apropiere?

– Da, puteți încerca să-i bateți la ușă, domnișoară Hart, dar nu vă pot garanta că va deschide.

– Nu sunt genul de femeie care se descurajează ușor când este pe urmele unei povești interesante.

Era sigură că avea să-i câștige cumva încrederea lordului Deverill.

– Problema e că aceasta este povestea *lui* și nu sunt sigur că va dori s-o vadă publicată pentru ca toată lumea s-o poată citi. Cu toate astea, *există* oameni în Ballinakelly care trăiesc aici de generații și care probabil ar fi bucuroși să vă ajute în munca de documentare. Pot să vă fac legătura cu ei, dacă doriți. Mi-ar face plăcere. Știu că doamna de Lisle își dorește să vă ajut cum pot. Suntem onorați să găzduim un scriitor și ne dorim ca șederea dumneavoastră să fie cât se poate de productivă.

Camera lui Margot se afla în turnul de vest, la capătul unui șir de trepte înguste. Atmosfera s-a schimbat în clipa în care domnul Dukelow a deschis zăvorul vechii uși de lemn. Era ca și cum ar fi intrat în latura cea mai veche și mai ascunsă a castelului. În urma cercetărilor pe care le făcuse, Margot știa despre incendiul pornit de naționaliștii rebeli în 1921, în urma căruia castelul fusese ars până în temelii, cu excepția unei mici părți. Și-a imaginat că acest turn făcea parte cu siguranță din latura norocoasă, care supraviețuise. Era alcătuită dintr-un salon, un dormitor și o baie, cu geamuri ce se deschideau spre grădini. Cu tavanele joase, pereții strâmbi, podeaua inegală și o atmosferă puternică, aproape